

Predicatie van ds. A. de Waard over Hosea 13: 12 - 14 uitgesproken te Hendrik Ido Ambacht op 11 februari 1981.

Zingen: Psalm 65:2

Lezen: Hoséa 13

Votum

Zegen

Gebed.

Het woord, waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u opgetekend in het u zo-even voorgelezen hoofdstuk, Hoséa 13, en daarvan de verzen 12, 13 en 14, waar Gods Woord aldus luidt:

"Efraïms ongerechtigheid is samengebonden, zijn zonde is opgelegd. Smarten ener barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind; want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan. Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen. Ik zal hen vrijmaken van den dood: o dood, waar zijn uw pestilentiën; hel, waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn."

Wij wensen stil te staan bij

1e.: De grond der verlossing

2e.: De Verwerper der verlossing

3e.: De voorwerpen der verlossing

Voor dat we daar, met de hulp des Heeren, een ogenblik uw aandacht bij gaan bepalen, zingen we eerst nog Psalm 25 vers 8 en 9.

Leerrede.

Op deze wereld is er altijd strijd geweest. Wat voor een strijd? Een strijd tussen de vorst der duisternis en de kerk Gods. Een strijd tussen Saul en David. Een strijd tussen het geslacht van Mordechai en het geslacht van Haman. Die strijd en die bestrijders zullen niet ophouden, tot aan de jongste dag.

O, die bittere vijandschap! Dat geweld der hel, dat zich steeds opmaakt om die arme hoop te verscheuren, te verbreken en te verwoesten. Het is een ontzettende strijd! We hebben er zo-even nog van gezongen:

*Zie mijn haters, daar 't getal,
Vast vermeêrt van die mij vloeken,
En die rusteloos mijn val,
Heet en wrevelmoedig zoeken.*

Wat heeft David allemaal moeten ondervinden! Wat is zijn pad geweest! Achtervolgd door Saul. Gejaagd als een veldhoen op de bergen. Als Gods kerk straks binnen mag komen, dan zullen ze weten uit welk een grote nood ze verlost zijn geworden.

Ons teksthoofdstuk begint met: "Als Efraïm sprak, zo beefde men". Wie was Efraïm? Wel, Efraïm was iemand, met wie de Heere vrij en soeverein had gehandeld. Hij was boven Manasse door de Heere verkoren. De Heere had Jacobs rechterhand op Efraïms hoofd gelegd. Niet dat er in hem enige waarde was. Maar God handelt altijd uit Zijn eeuwig onveranderlijk, soeverein Verbond. Hij heeft Zijn kerk soeverein liefgehad. Hij slaat, ook soeverein, met eenieder van Zijn kerk een eigen weg in.

Niet één weg, als ze zalig mogen worden, zal hetzelfde zijn. Maar het is wel waar, dat, als ze er mogen komen, het zal zijn: "Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen"! Dat is het grootste wonder! Wat had de Heere toch met Efraïm opgetrokken, hem groot gemaakt en verheven boven alle volken. Wat was het volk Israël door de Heere toch bijzonder bewelddadigd geworden. Maar dan lezen we hier: "Hij heeft zich verheven in Israël; maar hij is schuldig geworden aan den Baäl en is gestorven".

Hij is van het hoogste goed, gevallen in een jammervolle staat. De Heere had hem overgegeven. De vijanden konden met hem doen. De Heere was hem als een leeuw en als een beer tegengekomen. De Heere had de vijanden gebruikt om hem te tuchtigen.

Maar, om kort te zijn, de Heere zegt hier in ons tekstvers: "Efraïms ongerechtigheid is samen-gebonden, zijn zonden is opgelegd". Het wil zo veel zeggen als: opgestapeld, bij elkaar vergaderd, als ten hemel toe gestegen en in het boek van Gods alwetendheid opgeschreven. Daarom kon de Heere Efraïm uit Zijn mond spuwen. Efraïm was doorgedaan in de ongerechtigheid, had zijn nek verhard en met God gebroken. Hij was in een jammervolle staat terecht gekomen. Het zou voor Efraïm en voor de kerk voor altijd kwijt zijn. Het zou kwijt zijn voor dat volk, dat Hij verkoren en liefgehad heeft.

Maar we zeiden een ogenblik stil te staan bij:

Ten eerste. De grond der verlossing.

Wat is die grond der verlossing? Dat is hetgeen we in het 14e vers lezen: "Doch ik zal hen van het geweld der hel verlossen". Nu is er bij de Heere altijd nog een "doch". Want als het van dat volk zou afhangen, dan was het zeker kwijt, voor eeuwig kwijt.

We hebben deze dag nog op een begrafenis gesproken over: "De mens gaat naar zijn eeuwig huis". Naar het huis der eeuwigheid. En we dachten daar: Dat graf wordt straks ook voor ons gegraven, voor u en voor mij. Maar dat gedolven graf is niet het allerergste. Maar onze ziel, die wordt opgenomen naar Hem, Die de ziel gegeven heeft. Hoe zullen we het dan maken? Een eeuwig huis, een eeuwigheid. Die rijke man die nog maar een ogenblik in de hel was, wenste, al was het maar met één druppel water zijn brandende tong te mogen verkoelen. We hebben eens gelezen van een leraar, die schreef: Als er een mier elke dag een druppel uit de zee zou drinken, dan zou de zee nog leeg worden. Maar aan de eeuwigheid komt geen einde. Als er een vogel was, die elke dag een zandkorrel van de hoogste berg zou pikken, dan zou er aan die berg nog een einde komen. Maar aan de eeuwigheid niet.

Heeft u daar weleens een indruk van gehad, mijn mede-reisgenoten naar de eeuwigheid? De mens is op reis, met een onsterfelijke ziel, naar die ontzaggelijke eeuwigheid. Daar ligt nu de mens, en ook dat volk, onder een drievoudige dood. Daar ligt ook dat Efraïms-volk onder. Ze hebben zichzelf gebracht onder het ontzaggelijke oordeel Gods. Gegrepen naar de verboden vrucht, waarvan de Heere gezegd had: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven".

Maar als straks onze ogen gesloten worden, is dat het ergste nog niet. Maar dat we door het grijpen naar de verboden vrucht, God kwijt zijn en we uit de gemeenschap Gods gevallen zijn! Wij zijn onder de toom en gramschap Gods gekomen en wij kunnen van onszelf nooit meer in die gemeenschap terug keren. Ja, we willen niet meer terug keren! Wij hebben een eeuwige vijandschap in ons hart gekregen, zodat er niemand meer is die naar God vraagt en die naar God zoekt.

Maar nu gaat hier uitblinken, ondanks dat het zo is met dat volk: "Doch Ik"! Zodra Adam gevallen was, heeft God Zichzelf aan dat eerste mensenpaar geopenbaard, in Zijn verbondsliefde. Welk verbond? Het genadeverbond. Het werkverbond was verbroken, daar vandaan kon het nooit meer, dat was eeuwig onmogelijk, maar nu heeft God Efraïm soeverein van eeuwigheid liefgehad. Want Hij heeft van Efraïm gezegd: "Is Hij Mij niet een dierbare zoon". Maar op welke grond? Niet om enige waardigheid en verdienste in Efraïm, nee, want van Efraïm kon gezegd worden: Ze hebben mij de rug toegekeerd en niet het aangezicht. Uit dat Efraïms-volk kwam alleen maar vijandschap tegen God en vijandschap tegen de naaste. Dat is het hoogste cijfer.

Maar nu gaat hier de vrije soevereine liefde Gods uitblinken. Op de aarde was er niemand meer die nog liefde gaf naar de hemel. Maar God heeft van eeuwigheid Zijn liefdehart geopenbaard. "Doch Ik", die eeuwige Ik, zal zijn, Die Ik zijn zal. De Bron en de Fontein van liefde. Gods hart heeft in liefde gebrand omtrent Zijn Efraïms-kerk. Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon niet gespaard. Gods liefdehart heeft zodanig gebrand, dat Hij hier gaat zeggen: "Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen".

Is Hij dan een God die medelijden had? Och, wij moeten niet menselijk gaan oordelen. Want wij kunnen God niet begrijpen en wij kunnen met ons verstand niet in het wezen Gods indringen. We kunnen God alleen maar door het geloof kennen en omhelzen. Als wij dat mogen kennen, is het zalig. Dat is het grootste wat er is, om God te kennen door het geloof. God, de Bron des Levens, waardoor Hij een zondig en een schuldig volk levend gemaakt heeft. Het leven uit God verkregen! Nooit geen leven meer uit de mens. Maar het is alleen het vrije soevereine werk Gods!

En weet u wat nu het leven uit God is? Dat is het leven, waarin God Zichzelf weer weg komt te schenken in het hart van Zijn volk. Hij wil, uit genade, de God van Zijn volk zijn. Dat is nooit om uit te drukken. Dat is de grondslag van de verlossing. Hij had van eeuwigheid gedachten des vredes gehad en niet des kwaads. Als Paulus daar inkomt, zegt hij: "O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods".

Toen wij deze tekst overdachten, heeft het een weinig in ons hart gebrand: Heere, ik moet U eerlijk bekennen, als er nog iets van mij bij moest komen, nog iets van mij aangebracht zou moeten worden, dan was het voor eeuwig kwijt! We hebben eens gelezen van een oudvader, die zegt: Als Gods volk in de hemel mag komen, dan worden ze uit de hel verlost. Van de rand van de hel, naar de hemel. O, als we die drievoudige dood eens in zijn diepste diepten leren kennen!

De Heere laat voor Zijn volk geen standbeelden oprichten en maakt van hen geen grootheden. Maar de Heere weet ze wel klein te krijgen. En weet u wanneer ze klein worden? Als God groot wordt! Ze verteren, als God over hen gaat heersen. En toch zeggen ze: Heere mogen wij verteren onder Uw majesteit? Mogen wij een niet en een nul worden waar U mee doen kunt? Want echt, de zaligheid ligt in geen ander, als in de God der zaligheid. En het leven ligt alleen in de God des levens. Mozes zegt tot de Heere: "Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken". Mozes, een man waar de Heere tot gezegd had: "Alzo zult gij tot de kinderen Israels zeggen: 'Ik Zal' heeft mij tot ulieden gezonden". Maar diezelfde Mozes zegt hier: U moet toch met ons meegaan. Dus dan betekent Mozes weer niets en God alleen alles. Als we daar zijn, dan zijn we op een goed plekje.

Als de Heere het echt gaat winnen, in Zijn almacht en in Zijn deugden, dan is Hij een deugdenbeeld. Van onszelf hebben we geen liefde tot Hem. Maar als de Heere nu Zelf die liefde in ons hart heeft uitgestort, dan gaan we Hem liefhebben in al Zijn deugden en volmaaktheden. Dan wordt het vanzelf een stervend leven. Want zolang er nog iets van de mens leeft, dan heerst de Heere nog niet volkomen in ons. Maar als ten laatste de mens helemaal sterft, is God alles en in allen. Wie is aan onze God gelijk!?

Maar, we hadden gezegd stil te staan bij:

Ten tweede: De Verwerper der verlossing.

O geliefden, nu blijft God wat Hij is en dan zal toch de prijs betaald moeten worden. Al zou het zijn dat Efraïm zich in stukken zou laten zagen en verbranden. Al was het dat er nu alles gebeuren zou, maar we kunnen nooit meer één rantsoen aanbrenge. Er zijn er in de vervolgingen geweest die hun leven opgeofferd hebben, de smadelijke dood gestorven zijn, maar denk nu maar niet dat dit Gode rantsoenerend is geweest. Dat is nog maar sterven om eigen schuld. Want elk mens moet sterven.

Maar nu is het voor de kerk Gods geen gerichtelijk sterven meer, want dat richtelijke heeft de Heere er uitgehaald. O, wat is dat zoet, als dat ooit nog eens gebeuren mag! Maar het zal er maar over gaan, of het waarheid mag zijn. Daar worden we, vlak voor de haven en aan het einde van de loopbaan, het meest mee geplaagd!

Weet u in wie nu alleen de waarheid is? In Hem, Die dierbare Borg en Middelaar. In Hem, Die de waarheid verdient en verworven heeft. In Hem, Die de waarheid in het licht gesteld heeft, en het leven verworven heeft. In Hem, Die de Goddelijke waarheid in het hart toe komt te passen.

"Efraïms ongerechtigheid is samengebonden, zijn zonde is opgelegd." Dat volk zal het hier gaan leren kennen en verstaan. Ze zullen daar de zwaartelast van gaan leren kennen. De zwaartelast van dat Efraïms-volk. Ik bedoel het natuurlijk niet in het algemeen. Maar dat Israël is hier schuldig. En die

schuldenlast is op Christus uitgestort. Op die gezegende Borg en Middelaar, op die eeuwige Koning. Hij, de Schoonste aller mensenkinderen.

Als u Zijn spraak leert kennen, in Zijn algenoegzaamheid en volheid, o ik zeg het wel eens meer: Een lievere Man als deze, is er op aarde nog nooit geweest! De kerk kan hier op aarde een goed huwelijk hebben, maar dat is een huwelijk zo zoet en zo goed, dat kan ook nooit meer verbroken worden! Er bestaan dan ook geen echtscheidingen. Want dat volk is gekocht met de duurste prijs die er is. De prijs des bloeds. Die prijs heeft Hij Zelf opgebracht. Als Hij éénmaal Zijn ja-woord gegeven heeft in de stilte der eeuwigheid, heeft Hij dat nooit ingetrokken. Als Hij de hof van Gethsémané zal binnentreden is er nog een lofzang op Zijn lippen, om God te verheerlijken. O, wat was Hij bereidwillig, om de prijs aan te brengen. Wat was Hij bereidwillig om voor Zijn kerk de zaligheid te verwerven. Wat was Hij bereidwillig om Zijns Vaders welbehagen te doen. Welk een Verwerper, welk een Verlosser. Ruth zegt tegen Boaz: "Breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de lossers". Boaz was dan ook een machtige lossers, die Ruth goed voor zijn rekening kon nemen. Maar Christus is een enige Lossers, een zalige en een dierbare Lossers!

Ik zei zo-even: Hij komt er nooit meer op terug. Als ik even vooruitlopen mag op mijn tekst, dan staat er aan het eind: "Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn". Hij heeft er nooit berouw van gehad. Hij is daar nog nooit op teruggekomen. Hij heeft nooit gezegd: Van dat volk heb Ik al zoveel verdriet gehad, daar neem Ik maar afscheid van. Weet u wie Hij is? Een Koning, Die altijd weer terugkomt. Nooit zal één van Zijn volk kunnen zeggen, dat Hij niet trouw is. Hij is de Getrouwe, de Trouwste aller mensenkinderen.

Het kan korter of langer duren. We kunnen in zulk een worstelstrijdperk komen, dat het lijkt of alles nog bedrog is. De duivel is een aartsleugenaar, het is jammer dat we zoveel naar hem luisteren. Hij stapelt de ene leugen op de andere. En ons hart is er dikwijls nog zo vatbaar voor. Het is een ontvankelijk veld, waar hij zijn leugens op spuit. Maar de Koning van de Kerk kan niet liegen. "Zou Ik het zeggen en niet doen, spreken en niet bestendig maken?" Hij is de Verwerper met Zijn bloed.

Toen Nederland vrij gemaakt moest worden, heeft het het bloed van tienduizenden gekost. O, welk een prijs is er dan niet door Hem betaald! Niet de prijs van een mens, maar van de Zone Gods, van de God-mens.

Ach lieve Vader, heeft U daar Uw lief Kind voor gegeven? Lieve Zoon, heeft U zo laag af willen dalen? Heeft U Uzelf tot die prijs willen geven, om helwaardigen, om tegenstanders, weer in de gemeenschap Uws Vaders terug te brengen? Om ze weer te vernieuwen, te zaligen en te behouden, en een ander deel te schenken, namelijk dat nieuwe leven. Een duivelskind, weer een kind van God. Ingeschreven in het bundeltje der levenden, en een thuiskomst voor de eeuwigheid. Wie is toch aan onze God gelijk! De bruid zegt ervan: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk"! Dat zegt ze, als ze Zijn ogen, Zijn oren, en Zijn haarlokken ziet, en de tederheid van Zijn stem beschrijft. En dan is Christus ook nog een geestelijke apotheek, waarin voor alle kwalen genezing is. Dan is Hij die barmhartige Samaritaan. Ik zal alles betalen, Ik neem alles voor Mijn rekening.

Maar wat voor een volk is dat hier. Dan hebben we er nog zo weinig begrip en verstand van. De ene dag weten we dat we zondaar moeten worden, en de andere dag hebben we weer een belijdenis, waar het komen moet. Zijn jullie zo niet? Waren we toch onszelf eens kwijt, met al onze hoogmoed. Daar schort het nu juist aan. We weten het veel te goed. Maar als God het eens gaat zeggen, als het Woord eens het levende Woord gaat worden, en de Heere gaat eens waarmaken: "Efraïms ongerechtigheid is samengebonden". Opgehoopt, opgestapeld. Hoe lang, hoe menigmaal? Welk een ongerechtigheid! Welk een tegenstand! Wat heeft de Heere al moeten verdragen. Hij heeft het tegenspreken der zondaren verdragen. Wetovertreeders van het eerste en van het tweede gebod. Verachters van de liefdeblijken die God gegeven heeft. "Wat heb Ik meer aan Mijn wijngaard te doen?" Hoeveel arbeid heeft Hij aan ons al besteed, ons door- en uitgeholpen? Voor welke Baäls hebben we gebogen? Dan zat Efraïm nu in het geweld der hel.

Er zijn veel mensen die het benauwd hebben. Ze zeggen dan: Als ik toch eens verloren moet gaan. Maar als de Heere de ogen eens komt te verlichten, dan gaan we niet verloren, maar dan liggen we verloren. Dan weet men wat het is: "het geweld der hel" en "Efraïms ongerechtigheid is

samengebonden, zijn zonde is opgelegd". Dan reikt de schuld tot de hemel toe. Als de Heere er eens licht over geeft, dan kan het wel eens een wonder worden, dat ook Efraïm nog een plaats op de wereld heeft. Anders is het geen wonder.

Nu moet u niet denken dat we zo spoedig God, God kunnen laten. Zelfs Job, als hij komt in de uiterste beproeving, buigt hij ook zomaar niet onder God. Ten laatste roept hij God zelfs nog ter verantwoording. Dan zegt Job, en dan zeg ik het maar met mijn eigen woorden: "Heere nu kan het toch wel met de beproeving. Is mijn kracht stenen kracht, is mijn vlees staal? Kan ik dat alles wel verdragen?"

Zie eens een Jeremia. God had hem verkoren, gezalft, afgezonderd tot Zijn dienst, maar was hij zo ruim gesteld in de verdrukking? Nee, het loopt laag af, en dan zegt hij. "Vervloekt is de man, die mijn vader boodschapte, u is een jonge zoon geboren". Met andere woorden: Ik had beter niet geboren kunnen zijn. Hoevele malen hebben wij dat al gezegd? En dat tegenover zoveel liefde. Tegenover die onuitsprekelijke liefde Gods. Maar als de Heere weer eens terugkomt, brengt Hij ze in het stof, in de vernedering.

Wat staat er hier nog meer van dat Efraïm? "Efraïms ongerechtigheid is samengebonden". Wat zegt de Heere dan? Nu heb ik niet anders dan ellende van hem gehad? U zult zeggen: U zegt er niet veel goeds van. Ik had eens ergens gepreekt en daarna kwam er een man naar me toe, welke zei: "U zegt niet veel goeds van dat volk. Je hebt Gods volk niet hoog staan." Maar mensen, wat moet ik nu voor goeds van dat volk zeggen? Is er dan nog wat goeds van te zeggen? En als er dan wat goeds in is, is het alleen van de Heere. Niets meer van hen!

Wat staat er van dat Efraïm nog meer opgetekend? "Hij is een onwijs kind". En wat is nu een onwijs kind? Dat lezen we in het vervolg van onze tekst: "Anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan". Waar kwam het nu met Efraïm op aan? In vroeger jaren, volgens geleerden, als er barensood was en het was een onwijs kind, dan was het voor moeder en kind verloren. Want een onwijs kind werkt niet mee, maar tegen. Daar brengt de Heere Zijn Efraïms-volk. Dan horen we weer de uitroep: "Ik heb van dit volk, dat Mij vergat, een lange tijd verdriet gehad."

Een onwijs kind. O, wat gaat het onze er dan schoon tussen uit. De wereld kan bazelen over wijsheid, over nog grotere wijsheid, over uitvindingen, enzovoort. Maar ze hebben er geen erg in, dat ze maar onwijze kinderen zijn. Ze hebben het zover gebracht met kernenergie en kernwapens, maar we zijn nog nooit zo dichtbij het ogenblik geweest, dat de wereld zichzelf zal vernietigen. O, de ontwikkelingen gaan steeds verder. Maar met al deze ontwikkelingen is toch alles de dwaasheid nabij. Want de Heere geeft schier alles over. Maar dat geldt ook geestelijk, met al onze ontwikkelingen, met al onze eigen wijsheid en met al ons rekenen. Maar dat Efraïms-volk, daar zegt de Heere van: "Het is een onwijs kind". Dat ze dat eens aan moesten nemen. Tot een dwaas gerekend, gerekend en mis gerekend, en tot een onwijs kind gerekend. Wat doet een onwijs kind? Dat wil niets. In de kindergeboorte zal het blijven staan, het zal ten enenmale een prooi der hel worden. Maar dan die eeuwige liefde Gods!

We hadden gezegd nog stil te willen staan bij:

Ten derde. De voorwerpen der verlossing.

Als we het eens mochten verstaan, dat we met al het onze schipbreuk lijdten. Als we het eens aan moesten nemen, al was het als een zeventig- of tachtig-jarige zondaar of zondares. Als we het eens met die moordenaar uit moesten roepen: "Wij toch lijdten rechtvaardig". En wat zegt die man dan verder? Niets! Hij zag alleen maar een geopende hel onder hem. O, dat geweld der hel. Zie eens naar die man in het land der Gadarenen, zie het ook bij Petrus. Maar nu die eeuwige Ik.

"Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen". Waar verlost Hij ze van? Wat is verlossing? Dat is lossen. En lossen betekent in de eerste plaats, dat Hij de gemaakte schuld voor Zijn rekening neemt. Nu, dat doet Christus. Hij is Schulddelger. Hij is een verzoening voor onze zonden. Hij brengt ze weer tot de verloren erfenis. Dat doet die gezegende Christus. Hij trouwt ze weer in gerechtigheid en in gericht, in goedertierenheid en in barmhartigheid.

"Van het geweld der hel verlossen." Weet u wat Hij nog meer doet? Hij is gelijk een lossen, die het ook moest opnemen tegen de vijand, opdat die ellendige niet ten onder zou gaan. Dat zal Hij ook doen uit enkel liefde. Toen Petrus in het geweld der hel viel, was er maar één blik van Christus nodig en het

geweld der hel moest hem loslaten. Als de Vader die bezetene in Gadara aan Christus geeft, gaat Hij er heen om die bezetene vrij te maken van het geweld der hel. Maar, als wij door God niet levend gemaakt zijn, dan gaan we, net als die andere Gadarenen, zo weer verder. De duivelen vroegen of ze in de zwijnen mochten varen. Weet u welke bedoeling de duivelen daar mee hadden? Om de andere Gadarenen van Christus af te trekken. Wat gingen die dwazen doen? Ze vonden het verlies van die zwijnen groter, dan de waarde van hun ziel. Ze baden Christus of Hij uit hun landpale wilde vertrekken.

Maar al wat de Vader Hem geeft, zal tot Hem komen. Hij zal ze eruit halen. "Doch Ik zal ze van het geweld der hel verlossen". Ze zullen het ook leren kennen uit welk een geweld ze verlost zijn, uit welk een macht ze gehaald zijn. Hij zal ze zelfs van de dood bevrijden. Dat wil zeggen: Vrijmaken. Ze zullen de bevrijding, de lossing en de vrijspraak leren kennen. Ze zullen ook de vrijbrief leren kennen. Ze zullen de zoetheid en de rijkdom ervan leren kennen.

Men zegt tegenwoordig: "Je moet geloven." "Als ik maar eens een tekst of een versje kreeg." Maar mensen, met wat goedertierenheid blijven we wie we zijn! Maar als de Heere hier bij Efraïm met de afrekening komt, dan is het voor hem een afgesneden zaak. Een onwijs kind. En zulk een kind is van weinig betekenis. Maar weet u wat nu zo wonderlijk is? Dat de Heere nu dat onwijs kind zo liefheeft. En dat nu de Vader aller barmhartigheid zoveel liefde aan dat kind besteed en dat Hij zegt: Ik zal ze verlossen, Ik zal ze vrijmaken. Uit en van zichzelf kunnen ze dat niet, en zelf kunnen ze ook niet doorbreken. Dat kan de Heere alleen.

Het is anders als met een gewoon kind, dat geboren wordt. Ze kunnen zelf geen doorbraak werken. Maar nu zegt de Heere: Dat zal Ik doen, daar ben Ik voor gekomen. Om de dood, de hel en het graf te overwinnen en om de satan zijn buit te ontroven. Dat wil wat zeggen.

Maar, het heeft nog veel meer te zeggen, want als Hij ze vrij komt te maken, te verlossen, dan doet Hij dat niet één, twee of drie keer, maar Hij verlost ze meteen eeuwige verlossing. Want Hij zal ze zodanig verlossen, dat, als de dood komt, het zal zijn: "O, dood, waar zijn uw pestilentiën; hel, waar is uw verderf?" Wat is pestilentie? Dat is een vertering. Daar leren ze iets van kennen. In vroeger tijd was de pest een vreselijke ziekte. Men was dan tot het verderf overgegeven. Het lichaam werd verteerd door het innerlijk verderf. Hier leren ze kennen dat ze niet naar het graf gaan om te verteren, maar het is hier al een verteringsproces. De zonden zijn een verteringsproces. Het is wel erg dat ik het zeggen moet, maar Gods volk, zelfs na alle ontvangen genade, hebben toch bij de voortduur zo nodig, ontdekking over ontdekking en ontbloting over ontbloting, om genade voor genade te mogen ontvangen. Want met alle genade, komen we dat onwijze kind nooit te boven.

Maar als we als een onwijs kind op de school van Christus zijn, bij die Leraar der gerechtigheid, bij die Gezant, Één uit duizend, dan vinden we in Hem alles terug. Dan gaat Hij zichzelf openbaren en verklaren als Overwinnaar. Geen Overwinnaar over één of twee doden, maar Overwinnaar over dood, hel en graf. Over die drievoudige dood. Over de macht der zonde. In die Christus, in die Middelaar des Verbonds, is de dood te niet gedaan. De zonden zijn te niet gedaan en het graf is te niet gedaan. De overwinning is behaald. "O dood, waar zijn uw pestilentiën".

"Ja maar", hoor ik iemand zeggen, "Gods volk gaat ook sterven en verteren straks in het graf." Maar dat sterven is geen betaling voor de zonden. Het lichaam, dat ze hier omdragen, kan zo niet in de hemel komen. Het is hier een lichaam der zonde en des doods. Het is de aardse tabernakel, die hier gereinigd moet worden en het graf in moet. Maar in het graf ligt de overwinning. Christus is boven en Hij is een zeker pand hunner zalige opstanding.

O, welk een gezegende lessen, welk een gezegende Koning, welk een lieve Zaligmaker, Die een volkomen zaligheid verworven heeft, om Zijn ellendig Sion voor eeuwig te verlossen!

Voor dat we met enkel woord besluiten met het laatste gedeelte van onze tekst, zingen we eerst nog even Psalm 60 vers 2.

Toepassing

"Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn". We hebben er reeds iets van gezegd. De Heere heeft er nog nooit berouw van gehad, dat Hij dat volk van eeuwigheid verkoren en liefgehad heeft. Dat Hij van

eeuwigheid met hen in een verbond gekomen is en dat dat verbond nooit meer verbroken kan worden. Hij is daar het Hoofd van. Het is een zoenverbond, dat vastligt in het Zoenoffer en dat Zoenoffer ligt vast in de hemel. Dat is ingedragen, dat bloed is voor de troon. O mensen, dat kunnen ze nu nooit meer verderven! "Wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken".

Als Hij weer eens op Zijn eigen Woord terugkomt en als Hij waar komt te maken: "Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen", dan is het groot voor de ziel. Maar wat zijn dat voor stenen? Dat zijn de stenen, die Hij ze Zelf gegeven heeft. Hij had het Abraham, Izak en Jakob beloofd. En dan zegt Abraham: Heere, Heere, wat zult Gij mij geven. En heeft de Heere Zijn woord niet bevestigd? Zijn woord niet gehouden bij Izak en Jakob? Al was het dat Jakob gezegd heeft: "Al deze dingen zijn tegen mij".

Berouw is er bij de Heere niet. We zeggen zo dikwijls dat de wegen bitter zijn. Maar dat zeggen we zo menigmaal verkeerd. Weet u waarom we dat verkeerd zeggen? Wel, de wegen zijn niet bitter, maar de zonden zijn bitter. Het ongeloof is bitter en de twijfel is bitter! Dat is God-onterend. Maar als ze er weer eens een oog voor krijgen, dan zeggen ze: Heere, zou het er uitgescheurd kunnen worden. Want er is niets wat God meer beledigd en God meer verdriet doet, dan ongeloof en twijfelmoedigheid. Zijn Woord wordt dan miskend. En als we dat Woord miskennen, dan nemen we het voor onszelf op. We zeiden zo-even: de Heere laat voor Zijn volk geen standbeeld oprichten. Maar die Nebukadnezar is bij ons nog zo maar niet dood. En dat dal van Dura, dat is nog een kwaad dal. En dat beeld dat Nebukadnezar opgericht had was dertig ellen hoog!

Wat heeft de Heere toch een werk om Zijn Efraïm te doen bukken, om ze in het stof te brengen. En als de Heere dat nu niet doet, wie moet het dan doen? Ligt er op ons dan geen verplichting? Ja zeker, maar ik zeg dat in de ondervinding, in de beleving. Ik heb het niet over degenen, die zichzelf verharden en die tegen licht en beter weten in doorgaan. Maar hier wordt de smart gevoeld. Dat is mijn staat! Dan is het van onze zijde eeuwig onmogelijk.

O, als dat eens schuld wordt, als we die veroordeling thuis krijgen, en we hier leren kennen: Het is van mijn kant verloren, dan mag ik nog prediken: de Heere heeft een heilbanier opgericht in Christus, in die gezegende Middelaar des Verbonds! Hij is het alleen, waarvan de discipelen zeiden: "Zelfs de wind en de zee zijn Hem gehoorzaam"!

Het zal voor de drie jongelingen ook niet meegevallen zijn. Wij kunnen er zo gemakkelijk over spreken. Maar toen ze in de oven kwamen, zijn ze er niet in omgekomen. Ze mochten ervaren dat Hij er ook in was. Wat zeg ik? Christus is er veel eerder in geweest. Niet in de tijd, maar in hetgeen Hij al van eeuwigheid op Zich genomen heeft, om de brand van Gods toom te blussen, de hel ten onder te brengen en om het leven en de gerechtigheid te verwerven. Om ze een eeuwige zaligheid te schenken!

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, wij zijn eeuwigheidsmensen! We zijn op reis. Weten we dat? Kennen we er iets van? De mens gaat naar zijn eeuwig huis.

Jong en oud, dat we het eens recht mochten verstaan en er hier iets van mogen kennen. Onze staat is een droevige staat. Dat we zouden leren kennen dat de schuld, gelijk als bij Efraïm, opgebonden, opgestapeld is. God ziet ons hart aan, er is niets wat de Heere over slaat. Wij denken het weleens, maar Hij ziet in het diepste van ons hart. Wij vragen soms: Wat is de oorzaak? Maar als de Heere de oorzaak bekend maakt, brengt dat in de vernedering. Dan wordt het ook onmogelijk van onze kant.

Maar laat het dan maar afgesneden zijn voor zulke onwijze kinderen. Dan kan de Heere waar gaan maken: "Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen". Ik, die eeuwige Ik. Dan is er een ruimte bij God. Een ruimte in die Middelaar des Verbonds. Een ruimte in Zijn zoenbloed en gerechtigheid. Een ruimte bij die Profeet, Hogepriester en Koning. Hij is het enigst en het al.

Heeft Hij die genade geschonken? Dan mag het wel eens zijn: Nu reis ik getroost, onder 't heiligend kruis. Maar dat gebeurt nog niet zoveel, want ze hebben het nog maar net gezongen, of ze gaan het weer ervaren, dat het hier de troon des satans is. Ze zijn hier nog op des vijands bodem. Nu kunnen ze dat wel belijden, maar ze moeten er eerst weer eens vatbaar voor gemaakt worden. Dan schieten ze er weer over als een onwijs kind.

Het is ongeveer dertig jaar geleden, dat ik eens onder het gehoor zat van een oude leraar. Aan het eind van zijn predicatie vertelde hij het volgende uit zijn jonge jaren: Toen ik jong was en nog kandidaat, toen was ik nog zo met mijzelf tevreden. Ik dacht werkelijk dat ik nog weleens iets groots zou worden.

Maar nu heeft de Heere mij steeds in alle opzichten erbuiten gezet, weggeschoven. Als ik nu nog eens verwaardigd mag worden binnen te komen, dan zal het alleen zijn door die enge poort.

Ze hebben weleens gedacht, dat die poort zo wijd was, dat ze er zeker kwamen. Maar hoe verder op de weg, des te smaller de poort! O, wat zal het dan meevallen, want dan wordt dat volk zalig, enkel en alleen als een rampzalige. Ze zullen daar de kroon neerwerpen aan de voeten van het Lam. Ze hebben er niet meer op gerekend, ze zijn uitgerekend. Maar om dan thuis te mogen komen, om eeuwig zalig te zijn, om dan Hem volmaakt en eeuwig te loven, te prijzen en te bedanken! Wat zal dat een eeuwig wonder zijn!

De Heere, Die rijk is in barmhartigheid, heilige de waarheid om Jezus wil. Amen.

Slotzang: Psalm 146 : 6: